De acea parte a oglinzii pe care n-o vedem

On Iulie 15, 2022

Artistul unei lumi nemărginite se concentrează asupra unei imagini mici, apoi repetă zilnic un tipar de observare a aceleași imagini cu o altă abstractizare, adică dintr-o observare lăuntrică.

Ţin în mână o oglindă. Şi știți ce înseamnă asta? Înseamnă că nu trebuie să țin în mână două oglinzi ca să văd ceea ce pot să văd foarte bine cu una singură. Şi chiar și oglinda, așa cum este ea, micuță, înobilată, idealizată, nu are nevoie de doi oameni care să-și oglindească chipul în ea pentru a-și da seama cât de folositoare este ea întregii lumi. Căci dacă un singur om se privește în ea, și se vede altfel decât ceilalți, atunci toate celelalte oglinzi din lume vor fi invidioase pe ea.

Astfel, cu toată aparenta unitate de vederi a tuturor oglinzilor, îmi asum un alt temei de admirație față de strălucirea oglinzii pe care o țin acum în mână, cu efectele ei minunate de imagine. Oare cum să mă văd în ea dacă aș încerca să explorez acea parte a oglinzii pe care n-o văd?

Încă stărui să consider că tot ceea ce observ la mine însumi, conform artei de a utiliza reflexia oglinzii ca pe o sursă de uimire și de admirație, așa cum este ea exprimată în câmpul compozițiilor artistice, reprezintă produsul capacității universale a ochiului minții de a atinge harul celor sfinte.

Vai, și dacă aș putea să mă oglindesc în sufletul ei, în bucuria ei, s-o văd cum mă privește atunci când o privesc cu ochii care nu au vârstă, poate aș reuși să fructific șansa dilatării spațiu-timpului. În cazul de față, reflexia echivalează cu contemplarea, unificatoare și îndumnezeitoare, izvorâtă dintr-un *Axprissteken* - o chemare pentru ceea ce nu are voce și totuși care vorbește în tot ceea ce este, o cale care duce la realizarea momentului prezent, la anihilarea oricărei cauzalități.

Leadership: Poți să asiguri o mai bună "vizibilitate" propriului tău sui-generis, indiferent de unghiul în care îți plasezi Eul pe partea de mijloc a unei imagini care conduce prin "sensibil" la o estimare transparentă a realității?

Şi ori de câte ori mă oglindesc în micuța oglindă, privind-o cu ochii cu care ea știe să se privească pe sine, îmi reconfirm disponibilitatea pentru un dialog cu mine însumi. Şi îmi spun doar atât: aici totul trăiește, totul respiră și dorește, ca într-un poem al luminii și al frumuseții pe care extazul optic îl poartă în zbor alături de îngeri. Nu, nu mă refer la acea calitate a oglinzii de a reflecta pur și simplu, ci la acea trăsătură caracteristică ce a început să se dezvolte în ea: interpretarea conștientă a tot ceea ce aude din partea interlocutorilor ei.

Ascultând atent monologurile celui ce se oglindește în ea, nu spune nimic. Oglinda este încă sub efectul unei experiențe foarte puternice, sub efectul tăcerii. Va veni timpul - gândește ea în cumplita-i tăcere - când voi reflecta adânc la toate astea, și dacă îmi voi însuși ADAB-ul (știința care cuprinde toată filozofia lumii), n-am să mă mulțumesc să le aflu din reflexia celorlalți, ci chiar din gura lor.

De fapt, așa mi-am început eu monologul, făcând o paralelă cu munca artistului, plină de un sentiment de fericire, tinerețe și libertate: am investit cunoaștere și afecte în anumite configurații materiale, vizuale, încât să-mi creez un dublu al meu.

În acest joc al aproximărilor unui loc ideal de "conversație" cu opera oglinzii, acest *Enoizaerhos* : revelație a ceva extraordinar care își așteaptă destinul misterios, pot să mă acordez la vocea universului. Vorbindu-mi ca unui sfânt, privindu-mă prin focarul care întreține mereu vie mișcarea artistică, cu o intensitate aproape de nesuportat ce conduce la o „dilatare a ochiului minții", oglinzii i-a mai rămas un as în mânecă: poate să cuprindă frumosul cerului de vară cu privirea ei solară.

Leadership: Imaginea obținută printr-o autoreflexie sinceră poate să scoată la iveală expresia creativității tale individuale, cât și o necesitate pentru extinderea unei vederi dincolo de convingerile care te limitează?

S-o spun altfel. Oglinda mă privește așa cum privește și cerul, printr-o gamă întreagă de nuanțe, dar mai ales printr-o iluzie optică perfectă, deci prin tehnica de perspectivă forțată, încât să creeze modele sau imagini ascunse. Când mă privește, cu acea privire piezișă, încercând să mascheze uimirea și poate, gândul nerostit, i se pare că vede un fizician care se înalță deasupra lumii pe care o descrie printr-un plan de coordonate cu un sistem optic pentru redarea unei imagini ce pare ireală, creând iluzia tridimensionalității. Paradoxul fizicianului se regăsește astfel transpus, atunci când mintea umană caută să-și înțeleagă din interior propria funcționare.

De aceea, expresia creativității mele individuale este trecerea de la un mediu la altul, de la o realitate la alta. Se referă la influența pe care o imagine o are asupra sensibilității mele, având receptare pe plan artistic numai când privitorul imaginii mele încearcă prin sensibil să pătrundă în inteligibil.

Cred că oglinda mă recunoaște ca fiind "Omul Luminilor", imaginea oglindită a reprezentării lumii pe care o elaborează doar un fizician ca Newton. Conform unui secret ascuns în Cufărul lui Newton, acest Om al Luminilor crede că se poate cunoaște așa cum crede că poate cunoaște lumea. Dar, ferecat în limitele sale, el lasă deoparte tot ce scapă conștiinței sale. Cu toate acestea, numai oglinda poate determina cât de echilibrată este percepția unei imagini duble, la fel cum astronomii pot determina masa, vârsta, compoziția chimică și multe alte proprietăți ale unei stele prin observarea mișcării sale prin spațiu.

Privindu-mă în oglindă, pătrunzând cu privirea într-o lume care se extinde virtual dincolo de cadrul timpului și spațiului, am putut să văd o imagine reflectată a înțelepciunii divinității și a filozofiei Paradisului, formată din lumina emisă sau împrăștiată de acestea și reflectată de oglindă spre ochii care au nevoie de ea. Acest efect dă iluzia că eu însumi exist în spatele oglinzii sau (uneori) în fața acesteia, drept un indicator optic suplimentar pentru a arăta o anumită stea sau o constelație, concomitent cu orientarea mea în această lume pământeană.

În leadership ne vom lovi mereu de acest aspect: inspirația vine din interiorul sau exteriorul artistului în funcție de relația pe care o are cu sinele, cu lumea ireală și cu propria-i lume reală.

De acea parte a oglinzii pe care n-o vedem m-am aflat eu însumi înainte de a scrie acest articol. Dovedind o capacitate de înțelegere a logicii pe care nu o mai posedă nimeni, oglinda mi-a destăinuit ultima dorință, înainte de a-mi reflecta nu doar chipul, ci doar sufletul, mereu tânăr și visător:

"Aș vrea să învăț să fiu ca tine. Aș vrea să fiu irisul ochilor tăi. Să văd ceea ce numai tu poți să vezi la tine când te oglindești în mine."

Source: https://neculaifantanaru.com/de-acea-parte-a-oglinzii-pe-care-n-o-vedem.html